

N° 5.

Wakaisia

Wärsyn Päitä

Jak. Juteinilda:

Wipurissa.

Cederwallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. Rein.

Kullakin työllä on tekiä täällä
mullangin päällä :
siltä on huokea huomaita Herran
kaikei terran,
tundea maasfakin maailman Luojan,
turwan ja suojan.

Luoja suuri kaiken luonnon
teoistansa tunnetaan,
jolda hengi hyvän-suonnon
tundohomme tuotetaan.

Onnen lahjat osaksemme
Lauyiaalda lainataan,
joista wero weljellemme
maailmassa maffetaan.

Mies on maassa mainioinen
kuuluisambi kuolemassa
aina niin kuin auringoinen
laweambi lasfemassa.

Rikkaus on riemutoina
ollut muinen muutamassa,
oppi wasta werratoina
tawarana taitawassa.

Miehen jäykkä järki
niin kuin kova kätki
toimessa ja työssä tunnetaan;
tähtien lujan luonnon,
sulan hyvän-suonnon
arvo meille aina annetaan.

Irstainen ilo ei mitäkään maksaa,
eikä se hyötyä jaella jaksa;
riemu on rietas ja huwitus halpa,
joka ei myös ole synnille salpa.

Täljet kuningin kunnollisen,
työt ja toimet tunnollisen
tulduansa tuonelaan
muilda vielä muistetaan.

Ilman inhoa hyvyyden,
paitsi pyhndöä pyhyyden
ombi usko uupuneena,
walistuskin waipuneena.

Ihmis-parka ilman alla
alahalla!
Toistas tuljet kuolemaan,
ehdi elo tuonelassa
tulewassa
toiwon kautta tundemaan.

Konstilla on korwa luotu,
fielmä sielun ikkunaksi,
järjen walo wasta suotu
ihmis-kunnan kunniaksi.

Wiisas vielä wainottaisfa
järjeldänfä jäykistyy,
niin kuin köysi kasteldaisfa
jäykemmäksi jännistyy.

Keittämällä kattilasfa
piti terwasta tuleepi,
rinnassakin riehuwassa
paha paatumaan rupeepi.

Jos maailma on ahdas aiwan,
niin siirrä toivos tuonelaan;
näin voitat voimatakin waiwan,
voit olla walmis kuolemaan.

Mendyämme manalaan,
tullen siellä tuonelaan,
turha ombi työmme laatu
oman woiton syystä saatu.

Ehdon synnin sywät haawat
owat pahat parandaa,
heikot Herran armon saawat,
joita rikos rasittaa.

Waelluksen waiwalloisen
liemittääpi luja usko,
että toivo elon toisen
ombi onnen aamu-rusko.

Peto, jota peljätään,
raateleepi raajat waan,
syndi, jota syleillään,
saapi sielun hukkumaan.

Ihmisten omalla ilkeydellä
riemu ja rakkaus raistakseen,
kunnian tunka ja hedelmä hellä
häpiän hallalla haastakseen.

Päki tuolla tuonelassa
tulemassa

täälläkin jo tunnetaan:

että ehdon rikoksille

riettahille

kosto kova annetaan,

heikolle ja horjuvalle

huolewalle

armon helma awataan.

Bahalla ja paatuneella,

synnin syistä saastuneella

ombi elo ensin nurja,

sitte kuolo sängen kurja.

Epä-luulo, turha täällä,

tunnon turmelempi,

mammonakin maamme päällä

wiepi, wiettelempi

hengen hellän harha-teille

kurjin kulkemassa,

tuopi vielä tuskan meille

tuolla tuonelassa.

Kosta sydän syudisellä

paulatoina pahenee,

niin jo nimi ihmisellä

arwoستانsa alenee.

Kuolewaiiset! kunnianne
kurja meno kullistaa,
niin kuin halla niitullanne
kukat kaikki kallistaa.

Miehen arvo ombi arka,
jota joka poika parka
warahin jo warjelson,
suurimmasti suojelson.

Wäärän voiton wietellessä
häijyn lailla hääritään,
säilymähän sydämessä
synnin kärme kääritään.

Jos ei ole oikeutta
sydämessä syntyneenä,
niin on wailla waltkeutta
järki vielä jähtyneenä.

Herran hengi walwowaisten
tuopi meille menestyksen
niin kuin päivä paistawainen
vielä walon, lämmityksen.

Mutuasta aikansa
tundo tielle johdattaa,
ennen kuin hän kuolduansa
kaiken onnen kadottaa.

Kalma yhtä kauhistaa
tullen täällä tuonelaan,
toivo toista lohduttaapi
kuljettaisja kuolemaan.

Synnissä sydynyt,
pahassa paisunut,
ehdolla eksynyt,
uskossa uupunut,
joka ei Jumalan sääntöä säästä,
ei taida taiwanan portille päästä.

Joka, julma juonisansa,
ei nyt säästä elävää,
ei se luota Luojaansa,
toivo toista elämää.

Ajattele, armas weikko!
ehkä olet ollut heikko
täällä töitä täyttämään,
että Luoja kaiken luonnon
tähtien henges hyvän-suonnon
sielus siirtää elämään.

Herran suostio on hinda
meille hyvästä menosta;
riemastuupi lapsen rinda
hyvän isänsä ilosta.

Armosta elo aljetaan
onneksi olennoille,
armosta aina kuljetaan
autuuden asunnoille;
waan jonne vasta joudutaan
ja tunne kulin kutsutaan,
kuin sielu säilyväinen
on hyvä, hedelmäinen.
